

Ta vare på profesjonsstudiet

På grunn av stram økonomi ved Psykologisk institutt i Oslo har vi mistet verdifull praksisundervisning. Vi har for lengst havnet på feil side av grensen for når sunne innstramninger blir usunne.

PSY
KOL
OGI

TEKST

Erling Rognli

Øyvind Sandsether

Evelyn Andersson

PUBLISERT 5. mai 2009

RUST I MASKINERIET: Psykologisk institutt i Oslo sliter med økonomien. Kutt i praksis og bevilgninger til bruk av eksterne forelesere bekymrer. - Å opprettholde kvalitet i utdanningen er en forutsetning for at psykologstandens faglige troverdighet skal bestå, skriver studentene i dette innlegget. Foto: Flickr.

DEBATT: PSYKOLOGUTDANNINGEN

Psykologutdanningen ved UiO har det stramt for tiden. Psykologer er, som andre kliniske profesjoner, dyre å utdanne. Mye gruppeundervisning, veiledning og hyppige forelesninger krever betydelige ressurser for hver student. Samtidig er profesjonsstudiet grunnmuren i psykologstandens posisjon i det norske samfunnet. Kvaliteten på utdanningen, de høye inntakskravene, omfanget av praksis og tilliten til psykologers solide kompetanse, alt hviler på tilliten til at grunnutdanningen er solid.

Det er derfor svært alvorlig og bekymringsfullt at man ved landets største profesjonsstudium i psykologi nå må skjære til beinet på grunn av stramme budsjetter.

Svikten ligger først og fremst på politisk nivå. Hele universitetssektoren sliter med en budsjettutvikling som er svakere enn tidligere politiske signaler tilsa. At bevilgningene til sektoren ikke står i forhold til vekst i lønn og pensjoner hjelper heller ikke. Det er fort å glemme hva kutt i universitetssektoren faktisk betyr. I vårt tilfelle betyr det en rekke kull som mister undervisning og praksis de ellers ville hatt. Studietiden vår er kort, og disse elementene får vi aldri tilbake. Som tillitsvalgte møter vi mange studenter som er fortvilte og sinte over at de er så uheldige å gå gjennom studiet akkurat når pengene mangler, når de ikke får et fullverdig tilbud.

Praksis har blitt sterkt rammet av kuttene. Omfanget av praksis er kanskje det som bidrar sterkest til profesjonsstudiets spesielle posisjon, men det er også noe av det mest kostbare. Hjernedisleksjonen er borte, den nye praksisen i førstelinjen overlevde bare et par semestre, forpraksis med utredning av voksne er erstattet med et internt opplegg, hvor bare én i hver undervisningsgruppe faktisk møter pasienten. I praksisen ved våre internklinikker mot slutten av studiet er det ikke alle som faktisk får prøvd seg som terapeuter.

«Mange studenter er fortvilte og sinte over at de er så uheldige å gå gjennom studiet akkurat når pengene mangler»

Gjennom at praksis reduseres til interne opplegg, blir vi som studenter dessuten stadig mer isolerte. Vi har sjeldnere og sjeldnere undervisning med noen som har sitt daglige virke utenfor instituttet, for midler til eksterne undervisere finnes nesten ikke. Møter med psykologers forskjellige arbeidsplasser, eller i det minste fortellinger fra dem, er viktig for at vi som nyutdannede skal våge å søke oss til alle de ulike stedene det er bruk for oss. Kjennskap til ulike typer arbeidssteder er også viktig for at vi skal kunne tre inn i ulike jobber med en viss profesjonell autoritet.

Vårt inntrykk er at instituttledelsen forsøker å gjøre sitt beste innenfor de rammene man har, og på noen måter er sikkert krisen sunn for instituttet på lang sikt. Det strammes inn på unødvendige utgifter, og ressurser får ikke lenger gå til spille. Men før eller siden krysser man grensen for når sunne innstramninger blir usunne, og vi har for lenge havnet på feil side av den grensen. Kuttene gjør at det studiet vi sitter igjen med, er en betraktelig blekere variant enn den vi hadde for bare noen semestre siden. Så blek at det faktisk går an å spørre om vi på praksissiden oppfyller minimumskravene til veiledet praksis som er nedfelt i Standarder for norsk psykologeksamen.

Noe av det viktigste i tiden som kommer, er å unngå at denne situasjonen blir permanent. Her må Psykologforeningen være seg sitt ansvar bevisst, og passe på at midlertidige sparetiltak forblir midlertidige. Foreningen kan tillate seg å rope høyere

enn ledelsen ved instituttet og har større gjennomslagskraft overfor politikerne og i mediene enn oss studenter. Vi appellerer også til erfarne klinikere, vitenskapelig ansatte og andre med stemmer som blir hørt, om å bidra til å ta vare på profesjonsstudiet i psykologi.

I en tid med et skrikende behov for å utdanne flere psykologer er det ekstra viktig å passe på at ikke kvaliteten på utdanningen ofres. Kvaliteten på profesjonsstudiet angår alle psykologer: Å opprettholde aktualitet og kvalitet i utdanningen er en forutsetning for at psykologstandens faglige troverdighet skal bestå.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 5, 2009, side

TEKST

Erling Rognli

Øyvind Sandsether

Evelyn Andersson